

henskyde visse Partivanskeligheder fra sig selv og over til deres Meningsfæller i Landstinget, kan ikke i Længden fortsættes. Da den i Valutasagens Løsning fik et gunstigt Resultat, saa kunde der deraf maaske have været hentet Opmuntring til at fortsætte paa den samme Vej. Men det Resultat, som nu er naaet ved den samme Praksis vedrørende Finansloven, tror jeg ikke skal opfordre nogen, hverken Flertallet i dette høje Ting og ej heller Venstrepartiet, til at forsøge denne Praksis fortsat. Thi jeg kan ikke tro, at Venstrepartiet i Længden vil kunne staa sig ved, at disse Spørgsmaal henlægges til Løsning i et Ting, som ikke repræsenterer Vælgernes Flertal, som end ikke repræsenterer Flertallet af den særlige Vælgerklasse, som har udkaaret dette Ting.

Jeg tror ej heller, at Venstre i Længden kan være tjent med at stille sig saaledes til disse Militærbevillinger, der er knyttet til Lovene af 1922, for Nødvendigheden af hvis Revision der dog utvivlsomt er et voksende Flertal i Befolkningen, at de ikke vil være med til, saa længe Forhandlingerne om disse Revisionsforslag finder Sted, og inden deres Skæbne er afgjort, at gennemføre saadanne Besparelser indenfor de frie Bevillinger, der ikke rokker ved Lovenes Grundlag, og hvorved Statshusholdningens Økonomi virkelig varetages og Statens Balance virkelig sikres.

Imidlertid staar vi jo i Dag overfor en Kendsgerning, et fait accompli, en Beslutning om ikke at prøve en yderligere Forhandling med det høje Landsting. Det er muligt, at den høje Regering sidder inde med en Viden om, at en saadan Forhandling vilde være unyttig, og at den har taget sin Beslutning om at ende Sagen allerede i Dag ud fra en saadan Viden. En saadan Viden er vi ikke meddelagtige i. Vi har derfor ikke ment at kunne deltage i en Indstilling, som gaar ud paa at afgøre denne Sag, forinden et sidste Forsøg efter Forfatningens Anvisning er gjort; men da Flertal var konstitueret om at afslutte Sagen nu i Dag, har vi heller ikke fundet det tjenligt at stille noget Forslag om at føre Sagen tilbage til Folketingets Affattelse eller om en ændret Form, idet dette jo vilde være ganske overflødigt.

Vi vil derfor blot tilkendegive, at vi ikke deltager i den Taktik, der er fulgt, og i den Indstilling, som foreligger, ved at afholde os fra at stemme, naar Indstillingen over det fra Landstinget oversendte Finanslovsforslag kommer til Afstemning. Naar derefter Finanslovsforslaget har faaet den

Skikkelse, som dette høje Ting med et meget stort Flertal har besluttet det skal have allerede paa nærværende Tidspunkt, er det givet, at vi vil stemme for dets endelige Vedtagelse her i Tinget. Thi en Finanslov skal der være, og vi har ingen Grund til at nægte denne Regering en Finanslov. Lige saa lidt som vi nogen Sinde nægtede den foregaaende Regering en Finanslov, lige saa lidt og endnu mindre har vi Anledning til at nægte denne Regering det. Vi vil derfor stemme for Finanslovsforslaget, saaledes som det høje Ting beslutter, det skal være; men vi kan ikke deltage i den Taktik, som har ført til, at Finansloven allerede i Dag faar denne Affattelse.

N. Neergaard: Da det ærede Medlem, som nys talte, tog sit Forbehold i Finansudvalget, saa det næsten ud, som om det trak op til, hvad jeg vil kalde en lille separat Finanslovkonflikt, som det ærede Medlem og hans Parti vilde fremkalde, men vi har jo nu set, at dette ikke er Mening. Det er kun Mening at give Anledning til nogle Udtalelser, og det ærede Medlem og hans Parti stiller jo ikke en Gang noget Ændringsforslag om at føre Finanslovsforslaget tilbage til Folketingets Affattelse. Derfor finder jeg heller ingen Grund til at komme ind paa det ærede Medlems forfatningsmæssige Betragtninger, som jeg ikke synes hører rigtig hjemme her, og som vi jo har haft Lejlighed til at fremføre saa mange Gange fra de forskellige Sider.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale, at man stemmer for Finanslovsforslaget i den Skikkelse, hvori det er oversendt fra Landstinget. Jeg finder, at det nu foreligger i en Form, som kun kan tilfredsstille under Hensyn til de Betragtninger, som mit Parti har gjort gældende her ved Finanslovbehandlingen i Folketinget. Vi rejste en bestemt Protest imod at ændre Forsvarslovene af 1922 ved Anmærkning paa Finansloven, og vi rejste en lige saa bestemt Protest mod at umuliggøre den loyale Udførelse af Forsvarslovene af 1922, som vilde være blevet umuliggjort, hvis den højtærede Forsvarsministers Ændringsforslag — det, som kaldes for de frie Bevillingsforslag — var blevet vedtaget. Derimod har vi aldrig benægtet, at hvis der kunde fremkomme Mulighed for visse Udskydelser — og det er jo væsentlig det, der er Tale om, — som ikke kunde skade med Hensyn til den loyale Udførelse af Forsvarslovene, vilde vi ikke have noget at indvende derimod. I det store og hele er altsaa det